

Η Αληθινή ζωή θέλει “ρίσκο”

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

«Ἄν πεθάνεις, πρίν πεθάνεις, δέν θά πεθάνεις, ὅταν πεθάνεις»

Θέλεις νά ζήσεις, θέλεις νά εἶσαι ἀληθινά χαρούμενος, νά σώσεις τήν ψυχή σου καί νά κερδίσεις τήν αἰώνια ζωή; Ἀποφάσισε ἀπό τώρα ν’ ἀλλάξεις πορεία. Ὑπερνίκησε τήν τεμπελιά σου, τήν ἀναβλητικότητα σου, κάνε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί πές μέ θερμή καί πίστη: Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Δέν κατακτᾷ κανείς τήν ἀληθινή ζωή, τήν πίστη, μόνο μέ εὐσεβεῖς στοχασμούς, ἀλλά κυρίως μέ ἀγωνιστική προσπάθεια. Δέν μᾶς μαθαίνουν οἱ λέξεις καί οἱ θεωρίες, ποιός ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας, τί εἶναι ὁ Θεός, ἀλλά ἡ ἐμπειρία τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὁ Θεός εἶναι ὑπαρκτός, ἀληθινός, μεθεκτός (κοινωνήσιμος καί κοινωνούμενος), ἀλλά καί εὐγενής, δέν μᾶς ἐπιβάλλεται, μᾶς ἀφήνει νά τον ἀνακαλύψουμε. Πρέπει ν’ ἀνοίξουμε τό παράθυρο γιά νά μπεῖ μέσα ὁ ἥλιος, τό φῶς, ὁ δροσερός ἀέρας.

Τόν ἑαυτόν μας, τό νόημα τῆς ζωῆς μας, τόν Θεόν, δέν θά Τον γνωρίσουμε παρά μόνον μέ καλή διάθεση, αἰσιοδοξία, χαρούμενη ἀγωνιστικότητα καί πίστη καί

ἐλπίδα εἰς τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ποτέ δὲν μπορούμε νὰ φτάσουμε σ' ἓνα σκοπό, ἂν καθόμαστε στὴ νωχέλειά μας καὶ περιμένουμε, λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Ἡ ζωὴ μας παρομοιάζεται συχνά μὲ τὸ ἔργο τοῦ κηπουροῦ. Τὴ γῆ πού καλλιεργεῖς τὴν ἔχεις ἀπὸ τὸ Θεό. Τοῦ Θεοῦ δῶρα εἶναι καὶ ὁ σπόρος καὶ ἡ θερμὴ τοῦ ἡλίου καὶ ἡ βροχὴ καὶ ἡ αὔξησιν τοῦ φυτοῦ. Τὸ ἔργο ὅμως τῆς καλλιέργειας εἶναι δικό του (τοῦ κηπουροῦ).

Ἄν θέλεις ὁ κηπουρός νὰ ἔχει μιὰ πλούσια συγκομιδὴ, πρέπει νὰ δουλεύει συνεχῶς· νὰ καλλιεργεῖ, νὰ φυτεύει, νὰ βοτανίζει, νὰ ποτίζει, νὰ σκάβει. Ἀλλιῶς, ὅ,τι φύτεψε ἀπειλεῖται ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους. Ποτέ δὲν πρέπει νὰ σταματήσει τὴν ἐργασία. Ἀντίθετα ἔχει χρέος ὁ κηπουρός νὰ ἔναι ἀγρυπνός καὶ ἔτοιμος γιὰ κάθε ἀπρόοπτο, ἀλλὰ πάντα νὰ ἔχει κατὰ νοῦ ὅτι ἡ συγκομιδὴ θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. «Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον, ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον».

Ὁ κῆπος πού ἔχουμε χρέος νὰ φροντίζουμε γι' αὐτόν καὶ ν' ἀγρυπνοῦμε ἐπάνω του διαρκῶς εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ μας. Ἡ συγκομιδὴ εἶναι ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ἡ αἰώνια ζωὴ, ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ.

Ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι αἰώνια, γιατί εἶναι ἔξω ἀπὸ χρόνο καὶ τόπο καὶ ἐξωτερικὲς περιστάσεις. Αἰώνια ζωὴ σημαίνει ζωὴ ἀληθινῆς ἐλευθερίας, σημαίνει ζωὴ γεμάτη φῶς, ἀγάπη καὶ καλοσύνη. Ἡ ζωὴ αὕτὴ δὲν περιορίζεται ἀπὸ κανενὸς εἴδους ὅρια καὶ γι' αὐτό προχωρεῖ καὶ ἐκτείνεται πρὸς τὰ ἐμπρός χωρὶς τελειωμό, χωρὶς τέρμα. Εἶναι μιὰ ἀτέλειωτη κατάστασις καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο, μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη, ὅπως εἶναι καὶ ὁ κάθε ἄνθρωπος, μοναδικός καὶ ἀνεπανάληπτος.

Ἡ αἰώνια ζωὴ ἀρχίζει ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τούτῃ τὴ γῆ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τέλος. Καμιὰ γήινη δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὴ ζωὴ αὕτὴ καὶ νὰ τὴν κάνει νὰ πάσῃ νὰ ὑπάρχει. Τὴν αἰώνια ζωὴ, ὅμως, πρέπει νὰ τὴν ἀναζητήσουμε ὅχι ἔξω ἀπὸ μᾶς καὶ γύρω μας, ἀλλὰ μέσα μας, στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας καὶ ὁ ἀγὼνας εἶναι κυρίως μὲ τὸν ἑαυτό μας. «Κινήσου ἀποφασιστικά, ἐγκαθίδρυσε μέσα σου τὴν εἰρήνην καὶ ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ θὰ συνάψουν φιλίαν μαζί σου» (λέει ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος).

Προσπάθησε μὲ μιὰ συνεχὴ ἐπίδοσιν στὴν πνευματικὴ ζωὴ νὰ μπεῖς στὸν ἐσώτατο θάλαμο τῆς καρδιᾶς σου καὶ τότε θὰ μπορέσεις νὰ ἀνακαλύψεις καὶ τὸν οὐράνιο θάλαμο. Γιατί καὶ οἱ δύο εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα. Μόλις μπεῖς στὸν ἓνα βρίσκεσαι καὶ στοὺς δύο. Τὰ σκαλοπάτια γιὰ τὴ βασιλείαν τοῦ οὐρανοῦ εἶναι μέσα σου, κρυμμένα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς σου. Ξεφορτώσου τίς ἁμαρτίες σου, τίς μιζέριες σου, τὰ παράπονά σου καὶ τότε θὰ βρεῖς μέσα σου τίς σκάλες πού θὰ σοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἀνέβεις πιὸ ψηλά. «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐντὸς ἡμῶν ἐστὶ».

Ὁ οὐράνιος θάλαμος, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁμιλοῦν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ἴδια ἡ αἰώνια

ζωή, ή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ή «έν Χριστῷ Ἰησοῦ» ζωή.

Όταν γνωρίζουμε ποῦ γίνεται ὁ ἀγώνας πού ἔχουμε ἀρχίσει, καί ποιό σκοπό ἔχει, τότε καταλαβαίνουμε καί γιατί ὁ ἀγώνας ὀνομάζεται ἀόρατος πόλεμος. Όλα διαδραματίζονται στήν καρδιά, μέσα στή βαθιά σιωπή πού βασιλεύει μέσα μας. Ένα σοβαρό ζήτημα, στό ὁποῖο ἀποδίδουν μεγάλη βαρύτητα οἱ ἅγιοι πατέρες, εἶναι τοῦτο: Κράτα κλειστά τά χεῖλη σου γιά ὅ,τι ἀφορᾷ τά μυστικά σου βάθη. Ἄν κανείς ἀνοίξει ή χαλαρώσει τίς δικλεῖδες, φεύγει ή θερμότητα πού κρύβεται μέσα σου στό λέβητα θερμάνσεως, στά βάθη τῆς καρδιάς σου.

Μή λές τίποτε σέ ἄλλους γιά τίς καινούργιες σου ἀποφάσεις πού ἀφοροῦν τήν ἐσωτερική σου ζωή. Δέν χρειάζεται νά φλυαρεῖς γιά τήν καινούργια ζωή πού ἔχεις ἀρχίσει καί τή βαθιά ἐμπειρία πού αἰσθάνεσαι. Ἡ πνευματική ζωή εἶναι μυστική στήν οὐσία της. Εἶναι ὑπόθεση ἀνάμεσα σέ σένα καί τό Θεό. Ἀνάμεσα στούς δύο σας μονάχα. Ἡ μοναδική ἐξαίρεση μπορεῖ νά ᾿ναι ὁ πνευματικός σου πατέρας.

Αὐτή ή σιωπή εἶναι πολύ ἀναγκαία καί ζωτικῆς σημασίας γιά τήν πνευματική πορεία. Γιατί καθένas πού μιλάει γιά τήν προσωπική του ζωή δίνει τροφή στό ναρκισσισμό του καί τή φιλαυτία του. Καί αὐτά πρέπει μέ κάθε τρόπο νά κατανικηθοῦν!

Ἡ σιωπή ἀντίθετα βοηθάει τήν αὔξηση τῆς ἐμπιστοσύνης στό Θεό, ὁ ὁποῖος βλέπει «έν τῷ κρυπτῷ». Μέσα ἀπό τή σιωπή ἀσκεῖται κανείς στό νά συνομιλεῖ μέ τό Θεό, πού ἀκούει ὅ,τι τοῦ λέμε χωρίς νά χρειάζονται λόγια καί λέξεις. Αὐτός εἶναι τό στήριγμά μας καί σ' αὐτόν πρέπει νά ᾿χουμε ἀποθέσει ὅλη τήν ἐμπιστοσύνη μας. Εἶσαι ἀγκυροβολιμένος στήν αἰωνιότητα, στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί ἐκεῖ δέν ὑπάρχει κανενός εἶδους ἀμφιβολία καί ἀμφισβήτηση.

Συνεπώς θά πρέπει νά θεωρεῖς πώς κάθετι πού συναντᾷς στήν πορεία σου, μικρό ή μεγάλο, τό στέλνει ὁ Θεός γιά νά σέ βοηθήσει στόν ἀγώνα σου. Μονάχα αὐτός γνωρίζει ὅ,τι σοῦ εἶναι ὠφέλιμο καί ὅ,τι χρειάζεσαι σέ κάθε περίσταση: ἐπιτυχίες, ἀναποδιές, πειρασμούς, πτώσεις. Τίποτε δέ συμβαίνει τυχαῖα καί χωρίς νά ἀποτελεῖ πολῦτιμη εὐκαιρία νά διδαχτεῖς ἀπ' αὐτό. Πρέπει νά τό ἀποσαφηνίσεις καλά μέσα σου αὐτό, γιατί ἔτσι μεγαλώνει ή ἐμπιστοσύνη σου στόν Κύριο.

Ένα ἀκόμα παρόμοιο στοιχεῖο γι' αὐτόν τόν ἀγώνα πού μᾶς δίνουν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ εἶναι καί τοῦτο. Πρέπει νά θεωρεῖς τόν ἑαυτό σου σάν ἕνα παιδί. Όλη ή ἀνθρώπινη σοφία, ὁ ὅποιος ἀγώνας σου, ή ὅποια κοινωνική σου θέση καί τά τυχόν γήινα ἀγαθά πού κατέχεις, ὅ,τι δέν ἀναφέρεται εἰς τόν Θεόν, μέ τήν εὐχαριστία, εἶναι ἄκαρπο, περιττό βάρος, πού δέν ἐλευθερώνει τή δραστηριότητα τῆς

καρδιάς, καί γι' αὐτό ἐπιζήμιο (ὕπερηφάνεια ἢ ἀπελπισία).

Ὅφείλεις, λοιπόν, νά μπεῖς στην ὑπέρλογη λογική να θεωρεῖς ὅλες τίς ἀνθρώπινες γνώσεις σου μηδαμινές καί νά γίνεις «μωρός», γιά νά γίνεις σοφός. Πρέπει νά γίνεις φτωχός, γιά νά γίνεις πλούσιος. Πρέπει νά γίνεις «ἀσθενής», ἄν θέλεις νά γίνεις ἰσχυρός. Ἄν θέλεις να εἶσαι πρῶτος, «γίνου πάντων ἔσχατος», ἄν ραπιστεῖς στη δεξιὰ σου «στρέψον καὶ την ἀριστεράν σου». Αὐτή ἡ ὑπέρλογη λογική δεν ἔχει σχέση με διεκδικήσεις, με συγκρίσεις, ἐξισώνει τοὺς ἐχθροὺς με τοὺς φίλους, το θάνατο με τη ζωή, το χρόνο με την αἰωνιότητα, το ἄγχος με την ἐλπίδα, τίς βαρεῖες ἐντολές με το «χρηστό ζυγό», κάνει τον ἄνθρωπο Θεό κατὰ χάριν.

Ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίον «Ὁ δρόμος τῶν ἀσκητῶν»

πηγή: inpantanassis.blogspot.com